

Aradvári László okleveles erdőmérnök (1938–2006)

1938. 04. 06-án Gödöllőn született, és 2006. 07. 30-án – életének 69. évében – Győrött halt meg. Erdőjáró, természetkedvelő család elsősülte volt: édesapja a Grassalkovich-

birtokon szolgált fővadászként, majd különféle vadászati-vadgazdálkodási beosztások után vadászati felügyelőként ment nyugdíjba. A II. világháború után a családnak sokszor kellett költöznie, így László is az általános iskolát Visegrádon, Mohács-szigeten, Piliscsában, a gimnáziumot Budapesten és Egerben végezte el, majd az Észak-Mátrai Állami Erdőgazdaság ösztöndíjasaként került Sopronba az Erdőmérnöki Főiskolára, amely idő közben egyetemmé lett. Itt „A Mátrai ÁEG vadgazdálkodásának viszonyai” c. diákköri szakdolgozatáért elismerést kapott. Erdőrendezésből készítette a diplomatervét, amelyet 1963-ban sikeresen meg is védett. Pár hónapra rá feleségül vette a Sopronban megismert Kemény Erzsébet kertész-technikust, akivel haláláig hűsége szeretetben élt; házasságuk beteljesedése 1972-ben született egyetlen fiuk, akiből orvos lett.

László a végzésétől 1974-ig az Észak-Mátrai ÁEG-ban dolgozott: fahasználati műszaki vezető, majd erdészvezető helyettes, végül a Felsőtárkányi Erdészet vezetője volt, ez utóbbi munkaköre keretében az erdészeti szakmunkásképzésben is részt vett.

1974-ben a későbbi TSZKER jogelődje: a METEV egri székhelyű területi szervezetének az igazgatója lett, 1979-ig. Mind állam-erdészeti, mind METEV/TSZKER-es munkahelyein vadásztársasági tagként is rótt a Mátra erdei ösvényeit.

1979-ben a család Győrbe költözött, és László az itteni megyei TSZKER (és jogutódja) munkatársa volt 1998-as nyugdíjazásáig: áruforgalmi ügyintéző, áruforgalmi osztályvezető, erdészeti kereskedelmi üzletkötő, a TSZKER iváni Fafeldolgozó Üzemének szakfelügyelője és piaci tevékenységének szervezője volt, minden feladatkörébe beleértve a külkereskedelmet is. A megye valamennyi mgtsz-erdésze jól ismerte és megkedvelte: minden motorfűrész- és faipari gép-gondjkkal (vásárlás, alkatrészcsere, szakmai továbbképzés) bármikor bátran fordulhattak Lászlóhoz, aki abszolút megbízható partnerük, a fiatalabbaknak pedig szinte atyai baráti tanácsadója is volt mindenféle műszaki problémájuk során.

Az Egyesületbe friss diplomásan lépett be, Helyi Csoportunknak pedig lelkes alapítótagja volt: egyértelműen kiállt amellett, hogy az akkori mgtsz-, azaz a mai magán-erdő-gazdálkodás sajátos ösztönözött, és a szakma egészét átfogó tevékenységi köre az államerdészettől eltérő szakmai érdekképviseletet igényel, az ennek megfelelően komplex szakember-továbbképzésekkel együtt. Tagságunk számára többször vezetett – igen jól szervezett, bemutatókkal is

egybekötött – szakmai napokat pl. Győr-Kiskúton vagy pl. Ivánban.

1998-ban nyugdíjba vonult, azóta elsősorban a családjának és a családi kert teendőinek élt, nagyon csendesesen. Az Egyesület, ezen belül Helyi Csoportunk rendezvényeit – bölcs nyugalommal megélt, jól kezelhető betegségének felerősödése előtt – rendszeresen látogatta, utóbb is csak azért nem, mert már nem bírta fizikailag a terepi programok erőfeszítéseit. De a telefon mindig megcsörrent: a meghívót megköszönve jó rendezvényt kívánt, utána pedig érdeklődött annak főbb tanulságairól.

A vég előtti héten még kikíváncszolt a kertbe. Aztán ama utolsó pénteken különféle panaszai jelentkeztek, orvost feleslegesnek ítélt még szombaton is, azzal, hogy majd hétfőn maga megy el a rendelésre. Vasárnap a fürdőszobából kilépve egyetlen egyet sóhajtott, és a padozatra omlott, pár másodperc múlva a mindenk felett szabadon uralkodó Isten már magához szólította. Augusztus 8-án temették. Koszorúnkon a Lászlóhoz méltóan egyszerű szavak álltak: „A boldog feltámadás reményében búcsúznak Tőled egyesületi erdész-kollégáid”.

Aradvári László csendes, szorgalmas szakmai, egyesületi és magánéletét egy egészséges, jó szerkezetű, jól záródott erdő bármelyik faegyedének a szerepéhez tudom hasonlítani: egyéni fontossága, közreműködésének nélkülözhetetlensége szinte csak akkor válik nyilvánvalóvá, amikor váratlanul lék keletkezik a helyén. László barátunk, kollégánk eltávozása is ilyen: a teljesség végzetes sérülése, szomorú záródáshány.

Bolla Sándor
a Helyi Csoport elnöke

Papp László (1931–2006)

Elvesztette a magyar erdész-társadalom Papp László – Kaán Károly emlékéremmel kitüntetett – aranyokleveles erdőmérnököt, a Gemenc Zrt. jogelődjének, a Gemenci Állami Erdő-és Vadgazdaságnak közel két évtizeden át volt igazgatóját.

A pályatársak, a volt munkatársak, a mai erdészek és vadászok nevében és mindnyájunk szívében idézzük még vissza magunk elé alakját, a nem túl hosszú, megszábotott életút állomásait.

E tájon született, itt Szekszárdon 1931. szeptember 15-én. A helyben végzett gimnáziumi tanulmányokat követően jöttek a felejthetetlen soproni évek. Az Erdőmérnöki Főiskola erdőgazda szakán 1954-ben diplomázott, mint okleveles erdőmérnök.

A szülőföldön működő Szekszárdi Erdőgazdaságnál helyezkedett el. A pörbölyi erdészethez kapta meg első kinevezését, 1955. január 2-től lett erdészvezető-helyettes, később erdőművelési műszaki vezető, 1960-tól szakfelügyelő, majd rövid ideig termelési osztályvezető, 1969-től erdészvezető a Bátaszéki Erdészetnél, 1973-tól a Gemenci Ál-

lami Erdő- és Vadgazdaság főmérnöke, 1974-től megbízott, 1975-től kinevezett igazgatója.

A magasszintű vadgazdálkodást reprezentálja az 1986. január 12-i fácánvadászlat, ahol 12 puskával 16 700 patronnal 7810 fácánkakas került területekre. Ugyancsak 1986-ban Karapancsa területén esett a világrekorder gím szarvasbika.

Kezdeményezésére alakították ki a Gemenci Tájvédelmi Körzetet. A kisvasutat 5 km-rel meghosszabbította a gazdaság az idegenforgalom érdekében és így Gemenc bemutatása lehetségessé vált.

Ebben az időszakban került kialakításra az Erdei Iskola, a Vadaskert, lőtér Érsekcsanádton. A dolgozók magasszintű szakorvosi ellátása érdekében foglalkozás-egészségügyi rendelőt létesített.

Az „Erdészet kiváló dolgozója” miniszteri kitüntetésben háromszor részesült, „Országfásítási Emlékéremmel”, az 1965-ös árvízvédekezésért „Árvízvédelemért” éremmel jutalmazták.

Felkészültség, hivatásteretet kedvelő személyiségi jegyek. Ezeknek birtokában vált sikeressé, igen nagy népszerűségét megőrizte egészen az 1990-ben történt nyugdíjazásáig.

Hivatásteretetének kezdete a gyermekkor élményeihez kapcsolódik, a flóbert puska időszakhoz. Harmonikus személyiségét – a géneken túl – a szülői szeretet, az ideálisnak tartott családi légkör, a szülői példamutatás formálta. Az ispán édesapja – aki a szekszárdi kórház szekszárd-palánki gazdaságát vezette – anyagilag is gondtalan, felhőtlen gyermek-és ifjúkort biztosított részére. Társadalmilag előnyösebb helyzete ellenére együtt élt az egyszerűbb sorsú gyerekekkel, felnőttekkel.

Polgárrá vált és az is maradt. Függetlenül a társadalmi rendszertől. Nem a politika által mára annyira lejáratott polgári ember, hanem polgár a szó valódi, nemes értelmében.

Tisztakezűségéhez nem férhet kétség.

Szerette maga körül és elvárta a rendet. Ember volt. Jó ember, közvetlen és segítőkész. Kiváló közösségépítő és -megtartó készséggel rendelkezett. Teljesítményében fontos szerephez jutott az általa teremtett jó munkahelyi légkör, a kiérdemelt népszerűség.

Nyugdíjasként is figyelte a nagyvilág és a belpolitika eseményeit, minden érdekelte. Mindenről határozott véleménye volt. Szívesen vette, ha volt kivel felidézni a régi idők eseményeit. boldog, megelégedett ember volt. Mosolygó önironiával sokszor emlegette, hogy ő mindent a szerencséjének köszönhet.

Örömmel töltötte el, s tudta, hogy majd „éne egy részét” elkerüli a halál, hisz tovább él szerető gyermekeiben, Zsuzsában és Attilában, unokáiban Zsanettben és a kis Zsófi-kában, s fiában van folytatója szép foglalkozásának. Szerető hálával emlegette a nyugodt biztonságot megtestesítő felesége odaadó, figyelmes gondoskodását.

A katasztrófa előtti időszakban már tartott attól, hogy életének szerencsesorozata megszakadhat. Senecával együtt mondhatta volna: mors me sequitur, fugit vita, nyomomban a halál, az élet tűnik előlem.

Kedves Laci Barátunk, Nagy Fehér Főnök! Emléked megőrizzük, legyen néked könnyű a föld, békén nyugodjanak hamvaid!

Dombovári Sándor